

Jsi pro Boha vzácný!

Zprávy o estonských výjezdech Saaremaa 11 a Karitsa 24 v létě 2011

• Pavel Neústupný, Go East Berlín, D (Saar11 a Kar24)

Estonské „Sa oled Jumalale väärtuslik!“ bylo motem naší třídenní stanové evangelizace v městě Kuressaare na ostrově Saaremaa. Náš mezinárodní tým měl 28 převážně mladých účastníků z Německa (z Berlína a Lüdenscheidu), Švýcarska, Česka a Estonska (2 překladatelé). Byla to naše třetí evangelizace s Walterem Heidenreichem z Lüdenscheidu na tomto ostrově, kde před 250 lety vzniklo duchovní probuzení skrze misionáře Herrnhutské Jednoty bratrské. I když jsme spolupracovali s pěti křesťanskými sbory z Kuressaare, neměli jsme doposud průlom - do stanu přišlo jen málo nevěřících. Věděli jsme ale, kde je najít: na ulicích a dvorcích městečka! Jak na to? Vždyť neumíme estonsky - a stejně za týden odjedeme domů a nic moc se nezmění!

Rok předem jsme se intenzivně modlili a o Velikonocích t.r. přiletěl přípravný tým do Kuressaare modlit se přímo na místě. Měli jsme příležitost setkat se s několika vedoucími mládeže a Heidi z Lüdenscheidu, která už vloni vedla naše pouliční nasazení, byla spontánně pozvaná vyučovat o Duchu svatém a prorocké modlitbě na kemp mladých, který se měl konat o víkendu před stanovou evangelizací. 30 až 50 hladových otevřených srdcí tam ochotně přijímalo Slovo a pomazání. To byl nepochybně bod průlomu pro naše nasazení i pro budoucí práci na ostrově!

Celý následující týden k nám přicházeli ti z nich, kteří časově mohli, 10 až 25 jich bylo denně, modlili jsme se společně, uctívali Boha a naslouchali jeho vedení - a šli pak do ulic Kuressaare. Lidé přijímali Ježíše, nemocní byli uzdravováni, mnozí z nich přišli do stanu na evangelizaci. Ve stanu jsme měli denně obrácení a uzdravení a ještě dlouho po ukončení shromáždění jsme zpívali a tančili před Bohem! Unavení, ale šťastní a s velkou vděčností Bohu jsme se rozjeli do svých domovů.

Ale ne všichni - několik z nás se přesunulo na pevninu do Karitsy, naší estonské „centrály“, kde byl naplánován třídenní kemp pro děti a mladistvé z okolních vesnic. V novém týmu byli 4 Berličané, 4 Češi a 3 Estonky. Hráli jsme s dětmi různé hry venku i uvnitř v domě a pro dramatizace biblických slov jsme i tady použili stejné moto jako v Kuressaare. Poslední den jsme promítali estonský film Ježíš ve zkrácené dětské verzi a na výzvu přijmout Ježíše reagovalo ca 9 dětí. Chvála Pánu!

• Marie Bukáčková, církev KS Praha, ČR (Saar11 a Kar24)

První týden jsem strávila se skupinou z Německa, Švýcarska a s dvěma Čechy na ostrově Saaremaa ve městě Kuressaare. První den jela skupina mladých lidí pod vedením Heidi na přípravný mládežnický kemp, kde byli teenageři z více sborů v Kuressaare. Všichni z týmu, kteří byli s Heidi na kempu, vypadali povzbuzeně a vyprávěli, jak Bůh s mladými jednal.

Druhý den jsme se společně modlili a chválili Boha. Bylo v plánu rozdělit se do skupin a jít do města oslovovat lidi, ke kterým nás Bůh pošle, a nabídnout jim modlitbu. Pro mě bylo moc důležité, že se zdůrazňovalo, že nejde o počty lidí, za které se pomodlíme a o výsledky, ale o to poslechnout a s láskou svědčit lidem, ke kterým nás Bůh povede. Tato věc možná nebyla tak důležitá pro ostatní, ale pro mě ano. Velkým přínosem bylo, že náš tým byl z různých národů a věkově různorodý. Výborné bylo, že poměrně dost lidí souhlasilo s tím, že se za ně budeme modlit a byli i vděční. Další den se k nám už na modlitby a chvály připojili mladí Estonci. Někteří se šli modlit k hřištím pro teenagery, někteří mezi chudé obytné domy. Dvě estonské dívky přinesly návrh jít se modlit do nemocnice a do dětského domova. Do nemocnice za lidmi je pustili bez problémů a stejně tak do dětského domova - všude byly otevřené dveře. Já jsem se byla modlit se skupinou mezi obytnými domy, chválili jsme Boha a čas od času s pomocí Estonců někoho oslovili. Těsně předtím, když už jsme chtěli odejít, šel okolo nás pán, za kterým se s pozvánkou na evangelizace vydala Irena, vypadal celkem odmítavě, ale dal se s ní

do řeči. Prý dřív chodil do církve, ale pak od Boha odešel... Proč to vyprávím? Právě tento muž přišel na jednu z evangelizací koncem týdne a k Bohu se vrátil!

V příštích dnech už nás čekaly stanové evangelizace a další zvaní, program v křesťanském rádiu... Na samotné evangelizaci na pozemku baptistického sboru byla radostná atmosféra, až bych si troufla říct, že pokud bych byla něvěřící, která jde právě kolem, chtělo by se mi zajít dovnitř a vidět, proč jsou ti lidé tak veselí... Myslím, že na lidech byla vidět radost z Boha a ne úporná snaha někoho přilákat do církve. Bylo skvělé, že mladí Estonci se do všeho zapojovali s námi a bylo vidět, že evangelizace berou jako svoji akci. Překvapilo mě, jak byl každý z týmu samostatně aktivní. Víím, že to, co jsme dělali, by mělo význam, i kdyby se nikdo neobrátil, ale vidět ovoce je skvělé!!!

Druhý týden jsem strávila s Neústupnými, třemi Čechy a dvěma sestrami z Berlína ve vesnici Karitsa u města Rakvere, kde Pavlův tým slouží už dost let. Bylo to jako dostat se do nějakého zapomenutého kraje. Až mě překvapilo, jak jsou vesničky chudé, do té doby jsme měla představu, že Estonsko je na tom ekonomicky podobně jako Čechy, ale na vesnicích vypadá situace o dost hůř. Připravovali jsme program pro děti z okolních vesnic. Tady byly dny celkem nabitě, i proto, že náš tým nebyl velký. První den jsme jeli děti pozvat a další dny už běžel program. Překvapilo mě, jak jsou estonské děti klidné a slušné. Každý den jim Pavel s někým předvedl scénku, ve které se dozvěděli něco o Bohu a poslední večer všechny děti sledovaly film Ježíš pro děti. Na konci byla výzva k obrácení a několik dětí se přihlásilo. Bylo mi trochu líto, že tu není žádná církev, která by se o obrácené děti mohla starat, ale i tak má jejich rozhodnutí význam.

• Marie Ciprová, sbor DZ Jablonec n.N., ČR (Saar11)

Naší hlavní činností bylo chodit po ulicích Kuressaare a mluvit s lidmi o Bohu - ať už s překladem (což nám umožnila spolupráce s estonskou mládeží) nebo anglicko-rusko-estonsky nebo jak to šlo, modlit se s nimi, ale také na některých místech prostě jen chválit Boha. V průběhu týdne se důraz přesouval hlavně na stanové evangelizace, kam jsme mohli místní lidi zvát.

Nové pro mě bylo především začít lidem *přímo* říkat o tom kdo je Bůh, že je tam s námi, že Ho můžou poznat a tak. Reakce byly různé a samozřejmě i tady byli lidé, kteří už při slově Bůh uskočili tři kroky vzad, ale častější bylo, že jsme mohli říct aspoň pár slov, nebo se za někoho modlit... Zvláštní pro mě byla zkušenost, že čím jasněji jsou lidé doopravdy konfrontováni tváří v tvář s co nejčistším evangeliem, tím větší "efekt" to v nich zanechá. Jakoby zůstali zastaveni a museli přemýšlet a člověk ví, že ty myšlenky jim v hlavě zůstanou, prostě je to nějak nenechá.

Zažili jsme mnoho zázraků, ať už uzdravení nebo obrácení, za které můžeme být vděční. Pro mě osobně začalo být zázrakem i to, když člověk, který začal konverzaci tím, že ho nezájímá Bůh, ale to, jestli mu v práci fungují všechny počítače, se otevřel pro další slova a odcházel nějakým způsobem dotčen Bohem, nebo zamyšlen. A také příhoda s mužem, který přišel na večerní evangelizaci tak opilý, že mu ani nešlo vysvětlit, že může přijít blíž a sednout si: Modlili jsme se tedy, aby Pán tu jeho opilost přemohl a dal mu schopnost rozumět, a hned na to přišel ten muž až ke stanu. Po dalších modlitbách přišel jeden z Estonců a pomohl nám s překladem a ještě se s ním sám nějakou dobu bavil. Ten muž nepřijal Pána, ale odcházel s tím, že tu naši pozvánku s nápisem "Jsi pro Boha důležitý" (a veršem z Jana 3,16) bude nosit pořád u srdce... také se s ním něco stalo. I přesto, že pro něj bylo tak těžké uvěřit ještě v nějakou naději.

Další věcí, kterou mě v průběhu Pán učil, bylo nechat se vést Duchem svatým, a to naplno. I když to znamenalo dělat něco co jsem ještě nedělala, a také když to znamenalo dělat něco nečekaného, jako když jsme chtěli jít za lidmi do baru a místo toho skončili v mateřské školce a modlili se proti okultismu. Jsem vážně ráda, že jsme dostali takovou příležitost se učit ve svobodě a tolik prostoru nechat se vést Duchem. Vždyť je to nakonec Jeho láska, která nás táhne k lidem, a On sám skrze nás všechny dělá to, co chce.

• **David Kret, sbor Juda Mělník, ČR (Saar11)**

I letos jsem měl bohudík tu skvělou příležitost účastnit se misijního výjezdu s organizací Pavla Neústupného Go East do Estonska. Nyní naše misie spočívala v evangelizaci místního obyvatelstva ve městě Kuressaare, přičemž přibyl oproti minulému roku další cíl, který nabyl větší důležitosti – a totiž povzbudit Estonce, především ty mladé, kázat evangelium. Tým se skládal především z Němců, ale také ze Švýcarů a dohromady čtyř Čechů. Má němčina ještě nedosahuje takových kvalit, abych s ní mohl bez problému s týmem konverzovat, ale s angličtinou si člověk vystačí.

Oproti minulému roku jsem byl ale překvapen naprosto jiným postojem místních. Minulý rok s námi téměř neevangelizovali, nanejvýš dvakrát. Tentokrát se sami účastnili evangelizací a pravidelně chodili na naše mítinky. Prokázali odvahu jít do ulic spolu s námi. Musíme si uvědomit, že Kuressaare je malé město asi s 12 tisíci obyvateli a tudíž se mezi sebou dobře znají. Přidejme fakt, že jsme na ostrově a vyjde nám, že pokud někdo z místních bude evangelizovat, tak bude evangelizovat svoje známé a lidi, které běžně vídá na ulici. Je to pro ně zdaleka jiné, než pro nás evangelizace na Mělníku nebo dokonce v Praze (samotná Praha má skoro tolik obyvatel, jako samo Estonsko). Když k tomu ještě započítáme jejich přirozeně plachou povahu, uvědomíme si, že to pro ně není jednoduché. Rozdíl, který vykázali v roce 2011 oproti roku 2010, byl ale značný. S povzbuzováním Ducha svatého a nás byli schopni s lidmi mluvit. Nejprve jen překládali to, co jsme říkali my a poté mluvili sami. Občas jsme potkali nepříjemné náboženské farizeje, nebo prostě vše odmítající ateisty. Pán byl ale s námi. Jednou jsme toho měli už dost, ale nevzdali jsme se a šli jsme na takové malé náměstíčko, kde nám Pán dopřál mluvit s nějakými mladými lidmi a modlit se za ně. Jedni mladíci byli finští luteráni. Felix, jeden skvělý německý bratr z Lüdenscheidu, se jim snažil vysvětlit, že metalová hudba, kterou poslouchají je velice temná a pochází z pekla, přičemž onen Fin se ohradil, že ta hudba není z pekla, ale ve skutečnosti z Finska. Takže Pán nám dopřál i mnoho humoru.

Na konci misie jsme měli třídní evangelizaci ve velkém stanu. A evangelizace skutečně nesla ovoce – dohromady se obrátilo asi 12 nebo 13 lidí. Dála se i uzdravení, přičemž jedno uzdravené koleno bylo pro uzdraveného takovým nadšením, že pojal za vhodné na něm radostně vyskakovat! Jak biblické!

Misijní výjezd pro mě znamenal opět skvělou zkušenost. Nyní chválím Pána za požehnání, kterého se mi dostalo. Díky tomu, že jsem tam byl, mám nyní také na Saremě několik přátel. Jsem vděčný Bohu, že jsem mohl vidět tak nádhernou zemi a poznat její lid. Doufám, že to nebylo naposledy, kdy jsem do toho kraje zavítal.

• **Martin a Petra Sýbovi, církev KS Česká Lípa, ČR (Kar24)**

Estonsko

Z Estonska jsme moc neviděli z důvodu krátkého pobytu a vytíženosti programu. Myslíme, že tato země potřebuje opět vstoupit do toho, co tam přinesli Moravští bratři, a to: národní hrdost, sebevědomí v Kristu, aby povstali jako národ. A nevíme do jaké míry již Estonská církev vstoupila do usmíření mezi Ruskem a jimi a do zrušení slibů bolševickému režimu.

Tým

Co nás oslovilo na našem týmu:

- rychlé sjednocení ve chvalách
- díky našim překladatelům Marii, Hance a Pavlovi a jazykové dovednosti našich německých sourozenců jsme se ve všem potřebném dorozuměli
- každý mohl uplatnit své obdarování či dovednosti v programu s dětmi
- také všichni ochotně vstupovali do praktických dovedností (mytí a utírání nádobí, příprava snídaní). Bylo milé, že naše sestry Jutta, Frídi i Irena pro nás připravovaly dobré obědy – dlabačky.

Co nás oslovilo:

Protože jsme již účastnili několika Go campů, tak tento druh služby dětem nebyl pro nás nový. Ale co bylo pro nás z celého Estonska nejsilnější: nadšené sebevydání pro Pána z celého srdce i pro službu, ale i služebné srdce pro nás jako tým od manželů Neústupných. Na Pavlovi vášeň pro Krista, jak se zápaem zvěstoval slovo (drama) i lásku k dětem, kterým jsme soužili. Připravenost dětí přijmout Ježíše. Některé pohledy dětí si stále pamatujeme.

• Hanka Bětáková, ČCE Český Brod, ČR (Kar24)

Nevěděla jsem, do čeho to vlastně jdu – jsem z jiné, spíše tradiční církve, v Estonsku jsem nikdy nebyla. Nikoho ze svých budoucích společníků jsem neznala. A nikdy jsem nebyla na žádném misijním výjezdu. Velká Neznámá; a to byl paradoxně jeden z důvodů, proč jsem se nakonec na výjezd Karitsa 24 opravdu přihlásila. Už jsem několikrát učinila takovou zkušenost: vydala jsem se do neznáma a bylo z toho něco nádherného. A tak jsem se prostě spolehla na to, že i tohle bude ten případ.

Jela jsem do Estonska samostatně, autobusem, se zastávkou u mé sestry v Lotyšsku. Den příjezdu jsem využila k rychlé prohlídce Tallinnu a večer jsem se shledala na tallinnském autobusovém nádraží se čtyřmi z mých nových společníků, kteří všichni přiletěli společně letadlem.

Dům v Karitse je původně šlechtická usedlost, později škola, nyní jen velmi zvolna opravovaný dům v držení malého sborečku z Karitsy a okolí. Nadchl mě okamžitě. Je starý. Na mnoha místech je skoro rozpadlý. Ze začátku jsem v něm trochu bloudila. Má úžasnou atmosféru, která v kombinaci s entuziasmem manželů Neústupných i všech ostatních účastníků okamžitě strhala všechny bariéry neznámých jazyků a neznámých lidí. Alespoň mně to tak připadalo.

Některé rozdíly v týmu přetrvaly. To, že pocházím z jiného církevního prostředí, jsem vnímala docela silně – ovšem zároveň s tím, že to nijak nevadí. Každý den dopoledne jsme se scházeli k chválám a modlitbám, a ačkoli jsem skoro žádné z písní neznala, mohla jsem se poměrně dobře zapojit. Setkala jsem se s jiným druhem spirituality. Díky Bohu za to.

Setkání s estonskými dětmi byl další veliký zážitek. A nadto jsem měla možnost sledovat, jak děti postupně roztávají – první den byl poněkud rozpačitý, z obou stran – program jsme museli dopilovávat na místě. Nijak zvlášť to nevadilo. Hra je druh neverbální komunikace. V dalších dvou dnech už byla spolupráce a společná hra mnohem snazší, už jsme se všichni navzájem víc znali.

Měla jsem spolu s Pavlem Neústupným na starosti biblický program – konkrétně krátké divadelní scénky. Na příběh o losovi, který se stal slonem a opičákem, aby se nakonec zase stal losem (na motivy Žalmu 139 a tématu letošních výjezdů, „Jsi pro Boha vzácný“), asi už nikdy nezapomenu. Při téhle scénce jsem musela na místě anglicky líčit, co Pavel Neústupný předváděl, aby to Ewa Punane mohla překládat dětem do estonštiny. Další den jsem měla jen němou roli - hrála jsem ztracenou ovečku. Poslední den už byl zcela v režii někoho jiného... A tady mi začínají docházet slova.

Odvezla jsem si z Karitsy mnoho. Nevím, kolik z toho dokážu podržet, snad alespoň něco. Bylo by nádherné, kdybych něco z toho dokázala i rozmnožit.

Doufám, že Bůh bude žehnat Karitse a svým dětem tam.

Redakce: Go East, www.go-east-mission.net, srpen 2011. Další zprávy a články k těmto výjezdům viz Misie v Estonsku ([zde](#)).

Na webové fotogalerii jsou k dispozici 4 série fotek k výjezdu Saaremaa 11:

[Přípravy, kemp mládeže](#)

[Týmy v akcích](#)

[Stanové evangelizace](#)

[Ve sborech, závěrečné setkání](#)

a 2 série fotek k výjezdu Karitsa 24:

[Karitsa 24a](#)

[Karitsa 24b](#)